

XIV C 1059/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) SA w W.**

przeciwko **U. R. i R. R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych U. R. i R. R. solidarnie na rzecz powoda Banku (...) SA w W. 80.115,61 zł (osiemdziesiąt tysięcy sto piętnaście i 61/100) zł z odsetkami umownymi od kwoty 76.685,16 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, zastrzegając, że odsetki te w żadnym okresie nie mogą być wyższe od odsetek maksymalnych za opóźnienie (art. 481 § 2¹ k.c.);

II. kosztami procesu obciąża pozwanych i z tego tytułu zasądza od nich solidarnie na rzecz powoda 11.814,53 zł;

III. nakazuje ściągnięcie od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Poznaniu 3.004 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) SA w W. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 24 sierpnia 2016 r. wniósł o solidarne zasądzenie od pozwanych U. R. i R. R. na swoją rzecz 80.115,61 zł, z czego 76.685,16 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 1 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty a pozostałej części należności bez odsetek przy czym 2.610,90 zł tytułem zaległych odsetek umownych, 745,55 zł tytułem zaległych odsetek ustawowych i 74 zł tytułem kosztów. W uzasadnieniu wskazał, że 1 stycznia 1900 r. zawarł z pozwanymi umowę kredytu. Pozwani nie wywiązywali się z obowiązku umownego spłaty rat. W związku z tym wypowiedział im umowę, a następnie wystawił wyciąg ze swoich ksiąg, stwierdzający ich zadłużenie. Mimo wezwania do zapłaty, nie spłacili oni zadłużenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 2 stycznia 2017 r. w sprawie VI Nc-e (...) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo całości (k. 8). Od tego nakazu pozwani w

terminie wnieśli sprzeciw (k. 13), w związku z czym utracił on moc i postanowieniem referendarza z 17 marca 2017 r. sprawa została przekazana Sądowi Okręgowemu w Poznaniu według właściwości (k. 16).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) SA i pozwani U. R. oraz R. R. w dniu 23 kwietnia 2013 r. zawarli umowę o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową nr (...) - (...) (nazywaną dalej umową). Na mocy tej umowy: powód udzielił pozwanym kredytu w kwocie 99.695,84 zł (§ 1 ust. 1 umowy); jego spłata miała nastąpić w 84 miesięcznych ratach równych, poczynając od 3 czerwca 2013 r. (§ 2 ust. 2 i § 6 ust. 1 umowy); oprocentowanie kredytu miało być stałe i wynosić 12,9 % w skali roku (§ 2 ust. 1 umowy). Ponadto w umowie określono warunki, sposób i skutki jej wypowiedzenia przez Bank (§ 13 umowy), a także zastrzeżono, że w sprawach nieuregulowanych ma zastosowanie regulamin produktów kredytowych dla klientów indywidualnych (§ 17 ust. 4).

Kwota kredytu została pozwanym wypłacona, zgodnie z umową. Z powodu nie wywiązywania się przez nich obowiązku spłaty rat, w pismach z dnia 20 kwietnia 2016 r. powód złożył im oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia.

Na dzień 31 lipca 2016 r. pozwani mieli wobec powoda dług z tytułu umowy w wysokości 80.115,61 zł, na który składały się kwoty 76.685,16 zł z tytułu kapitału, 2.610,90 zł z tytułu odsetek kapitałowych, 745,55 zł tytułem zaległych odsetek za opóźnienie (od zadłużenia przeterminowanego) i 74 zł tytułem kosztów. Od zalegającego i wymagalnego kapitału, jako zadłużenia przeterminowanego w rozumieniu umowy, powodowi należą się odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Taki stan faktyczny Sąd ustalił w znacznej części w oparciu o art. 230 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Na tej podstawie Sąd przyjął bez dowodów powołane przez powoda fakty, gdyż zostały całkowicie przemilczane przez pozwanych. Nie odnieśli się do nich w sprzeciwie, jak też nie zakwestionowali ich w toku rozprawy. Jednocześnie wyniki rozprawy wskazywały na to, że są to fakty, o których pozwani musieli mieć wiedzę, więc mogli się o nich wypowiedzieć a jednocześnie liczne z nich miały potwierdzenie w niebudzących wątpliwości dokumentach prywatnych.

Część ustaleń Sąd poczynił w oparciu o dokumenty prywatne – umowę kredytu z dnia 3 kwietnia 2013 r. i pismo powoda z dnia 20 kwietnia 2016 r. Dokumenty te zostały złożone w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym. Zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c., zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W związku z tym dokonane przez pełnomocnika powoda poświadczenia wierności oryginałom odpisów dokumentów korzystały z domniemania zgodności treści z prawdą (art. 244 § 1 k.p.c.). Domniemanie to nie zostało przez pozwanych obalone. W związku z tym należało przyjąć, że odpisy dokumentów są zgodne z oryginałami. Dokumenty prywatne, które stały się podstawą ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności i co do zgodności treści z prawdą, jak też nie były przez strony podważane pod jakimkolwiek względem. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie zaznaczyć należy, że pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zajęli stanowisko w sprawie, w związku z czym nie zachodziły w sprawie przesłanki do wydania wyroku zaocznego (art. 340 k.p.c.).

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie swojej wierzytelności z tytułu zawartej z pozwanymi umowy kredytu. Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły, że strony łączyła umowa o kredyt gotówkowy z 23 kwietnia 2013 r. o nr (...) - (...), na mocy której pozwani otrzymali określoną ilość środków pieniężnych i byli zobowiązani do ich zwrotu w

sposób i na warunkach w umowie ustalonych (§ 6 umowy). Pozwani z tego obowiązku się nie wywiązywali, w związku z czym powód wypowiedział im umowę na mocy postanowień jej § 13 ust. 1. Po upływie okresu wypowiedzenia umowa uległa rozwiązaniu i, zgodnie z jej § 13 ust. 2, całe zadłużenie stało się wymagalne i pozwani byli zobowiązani do jego niezwłocznego zwrotu.

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że zadłużenie pozwanych na 31 lipca 2016 r. wynosiło 80.115,61 zł i składało się na nie: 76.685,16 zł kapitału, 2.610,90 zł odsetek kapitałowych, 745,55 zł odsetek za opóźnienie i 74 zł kosztów. Na mocy umowy od niespłaconego i wymagalnego kapitału od 1 sierpnia 2016 r. powodowi przysługiwały dalsze odsetki za opóźnienie, odpowiadające czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z art. 481 § 2¹ k.c., maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Natomiast w myśl art. 481 § 2² k.c., jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. W związku z tym należało zastrzec w wyroku, że należne powodowi odsetki umowne za opóźnienie nie mogą przekroczyć odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Umowa kredytowa dotyczyła wspólnego mienia pozwanych w rozumieniu art. 370 k.p.c., dlatego byli oni zobowiązani do solidarnej spłaty kredytu.

Pozwani nie podnieśli przeciwko roszczeniu powoda żadnych zarzutów.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Pozwani przegrali proces w całości, w związku z czym byli zobowiązani do zwrotu powodowi wszystkich kosztów procesu – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. W sprawie nie było żadnych podstaw do przyznania powodowi zwrotu wynagrodzenia jego pełnomocnika w stawce wyższej od minimalnej. Jednak przez pomyłkę Sąd zasądził taką wyższą stawkę: 10.800 zł zamiast 7.200 zł. Uwzględniając pozostałe koszty powoda: opłatę od pozwu 1.002 zł, opłatę manipulacyjną 12,53 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa, Sąd przyznał mu koszty procesu, jak w punkcie II wyroku.

W związku z wniesieniem przez pozwanych sprzeciwu i rozpoznaniem sprawy w postępowaniu zwyczajnym, Skarbowi Państwa przysługiwała pełna opłata od pozwu – 4.006 zł. Powód uiścił tylko czwartą część tej opłaty – 1.002 zł, w związku z czym na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. pozostała część (3.004 zł) podlegała ściągnięciu od pozwanych (punkt III wyroku).

SSO Marcin Garcia Fernandez